

Arrest

nr. 206 513 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 november 2015 en verklaarde zich vluchteling op 4 december 2015.

1.2. Op 31 januari 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M. Y., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, tot de Tadzjiekse etnie te behoren en de soennitische islam te belijden. U kent uw precieze geboortedatum niet, maar verklaart 29 jaar oud te

zijn. U bent geboren in Charmgari, een wijk van de stad Kunduz, district Kunduz, in de gelijknamige provincie van Afghanistan. U hebt daar ook uw hele leven gewoond. U bent in de stad Kunduz 12 jaar lang naar school geweest. Twee jaar na het afstuderen vond u een job bij het Afghaanse directoraat voor geodesie en cartografie. Daar kreeg u nog een verdere opleiding en u hebt 6 jaar lang als landmeter gewerkt. Die job hield in dat u in Kunduz en Baghlan metingen ging verrichten als er conflicten waren over land. Toen de taliban in september 2015 de aanval inzetten op de stad Kunduz bent u gevlucht naar Kabul. Terwijl u daar was werd u gebeld door de taliban, die bij u thuis waren gekomen met verschillende gewapende strijders en uw vader onder druk zetten om u uit te leveren. Toen u later opnieuw contact had met uw vader bleken de ouderlingen uw vader te hebben gered van de taliban. U besloot echter het land te verlaten. Via een vriend vond u een smokkelaar en u regelde de betaling. U verliet op 6 mizan 1394 (=28 september 2015) Afghanistan en reisde via verschillende doorreislanden naar België, waar u toekwam op 5 november 2015. U vroeg in België asiel aan op 4 december 2015.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een duplicaat van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs) voor, een opleidingscertificaat, een getuigschrift van een opleiding, en een bevestigingsbrief van uw werkgever.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p.2; CGVS 2, p.2,7,13), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Ten eerste slaagde u er niet in op een overtuigende wijze uw **identiteit** aan te tonen. Zo legde u ter staving van uw identiteit een duplicaat van uw taskara (Afghaan identiteitsbewijs) neer. Echter, het blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Dit geldt natuurlijk a fortiori voor een document dat op uw vraag en na uw vertrek uit Afghanistan is gemaakt, zoals hier het geval is (CGVS 1, p.3). Over het ontbreken van een origineel hebt u geen afdoende verklaring gegeven. Indien het originele taskara, zoals u verklaarde, op uw werk in Kunduz was blijven liggen toen u bent gevlucht (CGVS 1, p.3), had uw vader het daar evengoed kunnen gaan ophalen toen hij voor u een bevestigingsbrief liet opstellen op uw werk in Kunduz (CGVS 2, p.14). U vroeg uw vader echter om een duplicaat te laten maken (CGVS 1, p.3). Overigens verklaart u te zijn gevlucht uit uw woonplaats in Charmgari toen de taliban 's nachts de aanval inzetten (CGVS 1, p.11). Men zou dan eerder denken dat u uw taskara daar hebt laten liggen toen u moest vluchten, en dat uw vader het origineel van daar dus ook mee had kunnen sturen. Bijgevolg acht het CGVS dan ook uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt. Gezien uw vader niet de meest logische stappen zette om uw originele taskara te bekomen kan men zich anderzijds terecht afvragen of uw vader zich wel in Kunduz bevond/bevindt zoals u verklaart (CGVS1, p.7-10).

Ten tweede wist u evenmin duidelijkheid te scheppen wat betreft uw **beroepsprofiel**.

U verklaart namelijk dat u 6 jaar lang als landmeter werkte voor het kadaster in Kunduz, dat ook instaat voor de provincie Baghlan (CGVS 1, p.5). Het was uw taak om precieze metingen te verrichten als er een landdispuut was (CGVS 1, p.12). Jullie deden dat werk met twee technische medewerkers en een

manager en diens adjunct (CGVS 1, p.13). U kan daarvan ook een voorbeeld geven: in het district Qala-e Zal van Kunduz moest u ter plaatse gaan voor een conflict tussen Pashtun en Turkmenen (CGVS 1, p.12). Wanneer het CGVS u vraagt wat u weet over het landdispuut dat in Kandaharyan aan 7 mensen het leven kostte (zie landeninfo nr.1), iets wat dus ontegensprekelijk tot uw vakgebied behoort, herhaalt u het incident dat u uit de doeken deed in het eerste gehoor (CGVS 1, p.12; CGVS 2, p.12). Erop gewezen dat het dorp Kandaharyan in de provincie Baghlan ligt, en niet in Kunduz, verwijst u in algemene termen naar een conflict in de Karkar-woestijn, waar volgens u Pashtun bij betrokken waren die al dan niet uit Kandahar afkomstig waren (CGVS 2, p.12). Omdat u een zeer vaag antwoord gaf op een specifieke vraag wordt u ermee geconfronteerd dat een dermate ernstig incident op uw werk toch ter sprake zou komen. Het betreft immers de core business van het departement zoals u het beschrijft. U acht dat mogelijk maar wijst erop dat Baghlan groot en onveilig is en dat jullie niet overal toegang hadden, en dat jullie in die regio's niet kwamen (CGVS 2, p.12). Aangezien u niet lijkt te weten waar dat dorp Kandaharyan ergens is, kan niet worden besloten dat het in die regio's ligt, en zelfs indien u niet ter plaatse kon gaan, zou men toch verwachten dat u op de hoogte zou zijn van dergelijke incidenten als de lokale overheid daarover communiceert (zie landeninfo nr.1). U hebt ook nooit gehoord over een lang aanslepend conflict tussen Pashtun-stammen in Nangarhar, hoewel dat ernstig genoeg was om de tussenkomst van de president te vergen (zie landeninfo nr.2). Dit speelde zich inderdaad niet af in uw provincie maar haalde wel de krantenkoppen en behoort duidelijk tot uw vakgebied (opmetingen van land bij landconflicten), op het ogenblik dat u zegt te hebben gewerkt voor het kadaster, waardoor het vreemd lijkt dat u daarvan nog nooit hebt gehoord. Volgens u hadden jullie veel werk en komt het vaak voor dat de president moet tussenkomen in conflicten over grond (CGVS 2, p.13). Meer in het algemeen lijkt u zeer weinig te kunnen vertellen over de moeilijke omstandigheden waarin u in Kunduz en Baghlan moest werken. U zegt zelf dat u niet kon gaan als het onveilig was. Volgens u kon u niet meer naar de afgelegen gebieden reizen omdat er teveel taliban aanwezig zijn (CGVS 2, p.11). Maar als gevraagd wordt naar voorbeelden, komt u ook niet verder dan een verwijzing naar de algemene situatie: "[...] Iedereen was de hoogte dat rondom Kunduz werd gevochten in de districten het was onveilig maar vroeger als het iets veiliger was, dan zijn we naar die regio gegaan voor observatie en opmeten van gronden enzo. Maar als het onveiliger was en we moesten de overheid contacteren om te zeggen we moeten daarheen dan zeiden ze: het is onveilig, we kunnen geen bescherming geven." (CGVS 2, p.11). Indien dergelijke problemen bij uw dagelijkse bezigheden zouden horen, mag toch verwacht worden dat u spontaan meer illustraties zou kunnen geven terwijl u dit uitlegt, en dat u concrete voorbeelden geven kan van dossiers die u niet kon behandelen door de situatie op het terrein. Ook wanneer gepeild wordt naar uw kennis omtrent de situatie in Baghlan hebt u moeite met het verschaffen van enige details: gevraagd naar welke districten onveilig zijn in die provincie antwoordt u "Dani guri. (stille) Baghlan markazi is ook onveilig." (CGVS 2, p.11). U blijkt dus niet spontaan een beeld te kunnen schetsen van de situatie op het terrein in Baghlan, hoewel u die beroepshalve aandachtig gevolgd zou hebben. Dat geldt ook voor andere mobiliteitsproblemen in de regio: hoewel u weet dat de provincie Baghlan in het voorjaar te kampen heeft met wateroverlast, kan u zich alleen herinneren dat er in de hoofdstad Pul-i Khomri overstromingen waren. De wegen bleven toen echter begaanbaar volgens u (CGVS 2, p.11). Het heeft er dus alle schijn van dat u niet eens gehoord hebt dat er ongeveer een jaar voor uw vertrek een brug is ingestort door de abrupte toevloed van het water. Niet minder dan drie districten van de provincie Baghlan waren afgesneden van de rest van de provincie, wat erop wijst dat dit gebeurde op de hoofdweg (zie landeninfo nr.3). Dat iemand wiens werkgebied de provincie Baghlan omvat dit niet ter ore zou komen, is weinig aannemelijk. Over de problemen die men in Kunduz ondervindt door overstromingen zegt u helemaal niets, hoewel deze een van de redenen waren om belangrijke passagewegen heraan te leggen (zie landeninfo nr.4). Onder deze 5 hoofdwegen lezen we trouwens ook de naam Bala Hesar, vlakbij Charmingari, uw woonplaats, (CGVS 1, p.16) en Jadi Azadi, waarmee u ook zegt vertrouwd te zijn (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.4-5). Het verbaast dat iemand die voor zijn werk de provincie moest doorkruisen niet meer van deze problemen weet. Door uw verklaringen geeft u voornamelijk de indruk dat u niet op de hoogte bent van de werkomstandigheden die in Kunduz en Baghlan heersten toen u daar actief zou zijn geweest.

Tot slot moet ook de bedenking worden gemaakt dat het bizar is dat iemand die voor de Afghaanse overheid werkte niet vlotter overweg kan met de Afghaanse kalender. U zegt na lang nadenken te zijn geboren in het jaar 1376 (1997) (CGVS 1, p.4). In dat geval zou u 20 jaar oud zijn, en geen 29 jaar zoals u beweert (CGVS 1, p.3). De enige andere datum die u vermeldt klopt overigens ook niet: u verklaart op 6 mizan (=28 september) het land te hebben verlaten (CGVS 1, p.15). Dat is echter de dag waarop de taliban de stad Kunduz innamen (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier). U zou na uw vlucht uit Kunduz, dewelke u situeert op de dag van de overname, nog twee nachten in Kabul hebben doorgebracht voor de taliban u hebben gebeld, wat de aanleiding was voor uw vertrek (CGVS 1, p.10-11). Gezien de overname van Kunduz door de taliban plaatsvond op 6 mizan (28

september 2015) kon u dus onmogelijk op diezelfde 6 mizan Afghanistan verlaten hebben. Naast het door u voorgehouden beroepsprofiel kan de door u geschetste gang van zaken betreffende het verloop van de gebeurtenissen dus evenmin overtuigen. De documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde tewerkstelling niet herstellen. Om te beginnen vermogen documenten slechts om een aannemelijke verklaring kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is, en bovendien werd er eerder al op gewezen dat documenten uit Afghanistan gemakkelijk te vervalsen zijn. In uw geval gaat het om een kopie van een attest dat u kreeg na de opleiding bij indiensttreding, een certificaat van een latere opleiding, en een bevestigingsbrief van uw werkgever. Dit laatste document is overigens een gesolliciteerd document, opgesteld op uw vraag na uw vertrek uit Afghanistan, waardoor de bewijswaarde zeer gering is, en van het attest van uw eerste opleiding legt u slechts een kopie voor. Fotokopieën zijn echter op eenvoudige wijze te manipuleren. Het Commissariaat-generaal wenst ook nog aan te stippen dat u verklaarde over een bankrekening en een officieel arbeidscontract te hebben gehad. Hoewel het u duidelijk gemaakt is dat u dit contract of betaalbewijzen van uw loon batig zou kunnen aanwenden om uw asielaanvraag te ondersteunen (CGVS 1, p.19-20), hebt u nagelaten om dergelijke stukken neer te leggen. Uw verklaring dat u het contract niet kan laten opsturen omdat u daar niet langer werkt (CGVS 1, p.19), kan nauwelijks ernstig genomen worden, daar u dergelijke documenten thuis zou hebben bewaard. Dat u 6 jaar lang als landmeter voor de provincies Kunduz en Baghlan zou hebben gewerkt, is dus geenszins aangetoond.

Ten derde blijkt dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan uw **herkomst** uit Kunduz. Meer algemeen blijkt dat u, die beweert altijd in Charmgari, naast de stad Kunduz, gewoond te hebben (CGVS 1, p.5), welhaast niets kan vertellen over gebeurtenissen in de periode voor uw vertrek. Gevraagd naar gespreksonderwerpen binnen uw gemeenschap in de weken voor uw vertrek kan u niets herinneren (CGVS 1, p.17). Als er gepeild wordt naar veiligheidsincidenten die allicht de aandacht trokken in de periode voor u vertrek, haalt u eerst een aanslag van 4 jaar geleden aan en verwijst dan naar een zelfmoordaanslag op het buzdashplein. Meer kan u zich niet herinneren, zegt u (CGVS, p.18). Dat is toch merkwaardig voor iemand die in Kunduz woonde, en voor wie de penibele veiligheidssituatie een permanente bekommernis zou zijn. Volgens u waren er elke dag incidenten in de districten en soms ook aanslagen in de stad (CGVS 2, p.11). Het verbaast dan ook dat u geen spontane verklaringen kan afleggen over deze incidenten, en ze ook niet herkent als ze u worden beschreven. U herinnert zich niet dat er een bomaanslag was voor de Arzbegi-moskee in de winter voor uw vertrek (zie landeninfo nr.5), en gevraagd naar een zware bomaanslag in Khanabad (zie landeninfo nr.6) verwijst u naar een aanslag die na uw vertrek is gepleegd en waarover u op Facebook hebt gelezen (CGVS 2, p.12,13). Gezien uw opleidingsniveau mag er van u verwacht worden dat u meer informatie kan verschaffen over de toestand in uw regio op het ogenblik dat u beweert vertrokken te zijn. Hoewel u een zekere kennis van de stad Kunduz vertoont als u scholen opnoemt (CGVS 1, p.6,9,16), de weg naar Moal bazaar schetst (CGVS 1, p.16) de archeologische site van Cheldokhtaran vermeldt (CGVS 1, p.17) en weet dat er aan Bala Hissar een checkpoint is (CGVS 1, p.18), moet toch worden opgemerkt dat deze kennis eerder theoretisch van aard lijkt, weinig doorleefd is en helemaal niet wordt versterkt door berichten uit de actualiteit die een inwoner van Kunduz via zijn gemeenschap zouden bereiken. Uw kennis vertoont ook enkele vreemde hiaten: zo weet u dat zowel de gouverneur als de burgemeester van Kunduz tot de Pashtun behoren, maar zegt u zijn naam niet te kennen (CGVS 1, p.18), wat toch merkwaardig is als u weet over wie het gaat. Verder geeft u een gedetailleerde uitleg over de straat Jadi Azadi, waarvan u zich spontaan herinnert dat de naam recent veranderd was (CGVS 1, p.18). In de loop van het tweede gehoor geeft u echter aan dat u deze straat verkeerd hebt gesitueerd, en tekent u opnieuw een plannetje waarop de correcte situatie staat afgebeeld (CGVS 2, p.5), wat een sterk gestudeerde indruk maakt. Overigens kan volledigheidshalve nog vermeld worden dat u wanneer u de vraag gesteld werd of u ooit andere plaatsen in Afghanistan bezocht, hetzij voor het werk, hetzij voor ontspanning, hetzij voor eender welke andere reden..., u enkel vermeldde dat u voor uw werk naar Baghlan moest gaan (CGVS1, p5). Het mag dan ook verbazing wekken dat later tijdens het gehoor op eerder toevallige wijze blijkt dat u voor uw werk ook al in de hoofdstad Kaboel kwam (CGVS1, p.17). Dat u niet vermeldde dat u ook al in de hoofdstad van Afghanistan geweest was, wanneer u de vraag gesteld werd naar welke plaatsen in Afghanistan u al bezocht, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Wat er ook van zij, doorheen uw verklaringen heeft u niet aangetoond dat u altijd in Kunduz hebt verbleven, zoals u beweert. Zij vormen eerder een aanwijzing dat u jarenlang op een andere plaats hebt gewoond, en dat u probeert om een correct zicht daarop onmogelijk te maken. Aangezien uw verklaringen op dit vlak niet kunnen overtuigen moet er op gewezen dat er ook geen geloof gehecht kan worden aan de vervolgingsfeiten die u inroept en die onlosmakelijk met Kunduz verbonden zijn.

Daarbovenop komt **ten vierde** dat uw verklaringen over deze **vervolgingsfeiten** **allerminst overtuigend** zijn. Zo vertelt u weinig spontaan en doorleefd over de talibanstrijders die uw vader wilden ontvoeren uit zijn huis. U herhaalt gewoon dat zij uw vader wilden meenemen en dat ze naar u vroegen

(CGVS 1, p.13). U verklaarde dat uw vader en uw familie daarna nooit nog iets van de taliban hebben gehoord (CGVS 1, p.13). Tijdens het tweede gehoor wijzigt u uw verklaringen en beweert u dat uw broer problemen kende met de taliban na uw vertrek en daarom ook het land heeft verlaten (CGVS 2, p.4). Dat is uiteraard strijdig met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor. U geeft als uitleg daarvoor dat u die vraag zo had geïnterpreteerd dat ze louter en alleen betrekking had op uw problemen. Dit is niet plausibel en zou overigens onverklaard laten waarom de taliban een commando uitstuurt om u gevangen te nemen, om vervolgens alle interesse in u te verliezen. Overigens is het opmerkelijk dat uw overige familieleden altijd in Charmgari zijn blijven wonen nadat twee zoons uit het gezin door de taliban werden vervolgd, waardoor zij risico zouden lopen als tegenstanders van de taliban te worden beschouwd (CGVS 1, p.7). Verder wekt het verwondering dat een uitvoerend lid van de dienst voor het kadaster, die aan niemand leiding gaf, en op een departement van 4 personen werkte, de aandacht zou trekken van een eenheid van 7 à 8 talibanstrijders (CGVS 1, p.13). De taliban waren op dat moment namelijk verwikkeld in een veldslag met het Afghaanse regeringsleger. In uw geval hebt u, zoals hierboven uitgelegd, ook niet aangetoond dat u überhaupt op dergelijke afdeling werkzaam was. Dat de taliban naar mensen zoals u op zoek waren blijkt ook niet uit uw bewering dat u geen weet heeft van problemen die uw collega's zouden hebben gehad met de taliban. U weet ook niet wat er na de val van Kunduz is gebeurd omdat u nooit meer van uw bazen of collega's hebt gehoord (CGVS 1, p.13). Dat wekt verbazing aangezien uw vader volgens u nog naar uw werk gegaan is om een bevestigingsbrief te vragen (CGVS 2, p.14). Zelfs indien u van geen enkele van de vier medewerkers op uw department contactgegevens had, kon u op die manier informatie inwinnen, en zij over u. Het is hoogst merkwaardig dat u daarover niets zou weten als u uw vader naar daar hebt gestuurd. U hebt kennelijk onmiddellijk besloten om het land te verlaten toen u in Kabul hoorde dat de taliban bij u thuis waren geweest. U hebt geen contact genomen met de overheid om te zien of u niet elders aan de slag kon, zodat u in een veiliger gebied zou kunnen wonen en werken; noch hebt u enige bescherming proberen krijgen voor uzelf en uw familieleden. U zegt daarover dat u van de regering geen bescherming kon krijgen tegen de taliban (CGVS 1, p.15). Het is onduidelijk waarop u zich baseert als u dat zegt, aangezien u geen enkele poging hebt ondernomen en tijdens uw verblijf in Kabul geen melding maakt van enig gevaar voor uw leven of verdere bedreigingen die een onverwijd vertrek noodzakelijk zou maken. Deze door u geschilderde gang van zaken kan dus evenmin overtuigen. U geeft ook geen grondige reden voor de veronderstelling dat uw vertrek de veiligheid van uw familie zou garanderen, of voor waarom u zegt dat alleen uw leven in gevaar was en niet dat van uw familie (CGVS 1, p.15). Volgens uw relaas probeerden de taliban al eens om uw vader ontvoeren (CGVS 1, p.11) wat toch een duidelijke dreiging zou inhouden. Nogmaals gevraagd om toe te lichten waarom u dacht dat uw vertrek de veiligheid van uw vader zou garanderen, geeft u als antwoord: "Sinds ze mijn vader hebben laten gaan dacht ik niet dat ze misschien zouden terugkomen voor hem, om hem mee te nemen. En ik weet niet of hij geslagen werd want hij heeft dat niet gezegd tegen mij." (CGVS 1, p.15). Of de taliban uw vader hebben geslagen of niet is geen antwoord op de vraag die u werd gesteld, en waarop u geen afdoende argument hebt geformuleerd. Uw vader zou evenwel geen enkele reden hebben om u daaromtrent in het ongewisse te laten als hij zou aandringen op uw spoedige vertrek uit het land. Zoals eerder al werd vermeld klopt het evenmin dat u Afghanistan op 6 mizan verliet, gezien de inname van Kunduz door de taliban op 6 mizan geschiedde en u verklaarde dat u daarna nog twee nachten in Kaboel verbleven heeft. De som van deze verklaringen maakt dat het Commissariaat-generaal niet het minste geloof kan hechten aan de door u beweerde feiten. Deze indruk wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u manifest misleidende verklaringen heeft afgelegd over het netwerk waarover u beschikt.

Ten vijfde is namelijk doorheen uw gehoren duidelijk geworden dat u het Commissariaat-generaal een goed zicht op uw netwerk probeert te verhinderen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw broer H. nog altijd in Kunduz woont (CGVS 1, p.8). In uw tweede gehoor wordt een foto van uw broer in Duitsland getoond, en u verklaart dan eerst dat het gaat om een vriend van u, die in uw straat woonde en die toevallig dezelfde naam draagt als uw broer (CGVS 2, p.3-4). Pas wanneer er wordt opgemerkt dat deze persoon ook een sterke uiterlijk gelijkenis toont, geeft u toe dat het uw broer is (CGVS 2, p.4). U erkent ook dat u dit reeds wist tijdens uw eerste gehoor, en geeft geen duidelijke reden waarom u op dit punt ondanks herhaald aandringen geen klare wijn wenste te schenken, of waarom u aan het begin van het tweede gehoor, nadat u nogmaals op uw medewerkingsplicht bent gewezen, niet spontaan deze fout rechtzet. U houdt het erop dat u het niet nodig vond om hierover de waarheid te zeggen, en dacht dat u het zo makkelijker zou maken voor iedereen (CGVS 2,p.8).

Van een volwassene die meer dan 12 jaar scholing heeft genoten mag nochtans verwacht worden dat die begrijpt dat de medewerkingsplicht van hem vereist dat hij volledige en correcte verklaringen aflegt aan het Commissariaat-generaal. Er werd u na de vragen over uw broer opnieuw de kans geboden om correcties aan te brengen aan uw verklaringen van het eerste gehoor, die u slechts aangrijpt om een

verkeerd antwoord over de geografie van Kunduz-stad te verbeteren (CGVS 2, p.4-5). Dat u nog andere familieleden in Europa hebt, wat u in het eerste gehoor lapidair ontkende (CGVS 1, p.10), geeft u echter pas toe als daar expliciet naar gevraagd wordt, eerder dan deze informatie zelf aan te brengen (CGVS 2, p.5). Dit is alweer een indicatie dat u niet oprecht bent in uw verklaringen over uw familiaal netwerk, wat uw geloofwaardigheid verder aantast. U beweert trouwens ook dat deze toekomstige schoonbroers van u slechts recent naar Europa zijn gekomen (CGVS 2, p.5), hoewel de man die het profiel [https://www.facebook.com/s.\(...\) p.\(...\)](https://www.facebook.com/s.(...) p.(...)) gebruikt in januari 2016 reeds foto's heeft gepost met Duitstalige winkels op de achtergrond (zie landeninfo nr.7). Dat doet vermoeden dat hij al even lang in Europa verblijft als u. Dat u niet van het vertrek van de broer van uw verloofde op de hoogte zou zijn, beschouwt het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat u slechts één vriend in Afghanistan had met wie u nog contact hebt (CGVS 1, p.10), en daar blijft u bij tijdens uw tweede gehoor (CGVS 2, p.9). Gevraagd naar de andere mensen met wie u via Facebook in contact staat, zoals bleek nadat u heeft ingelogd op uw profiel tijdens het gehoor (CGVS 2, p.7-8), preciseert u dat u die ene vriend zelf belt, en dat u door andere mensen wordt opgebeld (CGVS, p.9). U lijkt daarmee te insinueren dat er – wat betreft de betekenis van contact hebben met – een fundamenteel verschil bestaat tussen mensen die u opbellen voor een gesprek en mensen die u zelf contacteert, wat uiteraard geen steek houdt. Uw bewering als zou u geen idee hebben wie uw Facebookvrienden zijn (CGVS 2, p.6-7) en dat u niet veel weet over hoe Facebook werkt (CGVS 2, p.9) moeten sterk genuanceerd worden gezien uw achtergrond: u bent 12 jaar naar school geweest en hebt later nog computerlessen gevolgd (CGVS 1, p.6). Bovendien blijkt uit de feitelijke vaststellingen dat ettelijke van deze profielen niet alleen in de vriendenlijst van meerdere van uw Facebookprofielen staan (CGVS 2, p.8), maar dat deze ook vaak in de lijst staan bij uw broer H. (zie landeninfo nr.8). Dat wijst er sterk op dat deze contacten helemaal niet lukraak gekozen zijn, maar dat u daarentegen actief probeert om een communicatiekanaal met hen open te houden. Hoe uw broer, een automechaniker die voor zijn vertrek nooit de stad Kunduz had verlaten, zoveel Facebookcontacten heeft in Kabul, kan u niet duiden. U houdt het erop dat mensen vanalles zetten op Facebook en dat uw broer allicht mensen in Kabul kende omdat er mensen van overal in zijn werkplaats kwamen (CGVS 2, p.9). Dat is alweer een weinig overtuigende redenering. U kan ook niet uitleggen waarom verschillende van uw Facebookvrienden met hooggeplaatsten op de foto staan (CGVS 2, p.7) hoewel iemand met uw opleidingsniveau niet alleen in staat zou zijn om deze personen te herkennen, zoals u meteen dr. Abdullah herkende (CGVS 2, p.6), maar ook in welke context deze foto's verschijnen op Facebook. Dat u desondanks blijft volharden in uw verklaringen dat u geen idee hebt wie deze mensen zijn, en er geen enkele reden bestaat dat zij in uw vriendenlijst staan, moet gezien uw alreeds sterk aangetaste geloofwaardigheid weinig waarschijnlijk genoemd worden. Eerder in deze beslissing werd ook al vermeld dat er ook twijfel bestaat over het gegeven als zou uw vader in Kunduz woonachtig zijn.

Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging (Verklaring DVZ, vraag 31). Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan immers worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toevlucht zoekt.

Het geheel van deze vaststellingen, u biedt geen zicht op uw identiteit, profiel, herkomst, netwerk en er wordt evenmin geloof gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, maakt dat u geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk heeft gemaakt. Het Vluchtelingenstatuut kan u daarom niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het

land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamyan, Daykundi, Kabul, Pansjir en Samangan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p.2; CGVS 2, p.2,7,13), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangemeten profiel, uw verblijfplaatsen voor aankomst in België en uw verklaringen omtrent uw werkelijk familiaal netwerk, zoals hierboven staat uitgelegd. Uit het geheel van die vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk arbeidsverleden, uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, leden 1-3 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van het recht op verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Hij verwijst daarbij naar de voorwaarden van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en past deze vervolgens op zijn situatie toe. Verzoeker betwist daarbij de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*".

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met volgende stukken: zijn bankkaart van Kabulbank (stuk 1), training certificaat (stuk 2), loonfiches (stuk 3) en de enveloppe (stuk 4) (rechtsplegingsdossier, stuk 7). De originele stukken werden ter terechtzitting getoond.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omwille van zijn werkzaamheden bij het Afghaanse directoraat voor geodesie en cartografie. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de

vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker er niet in slaagt om zijn identiteit op overtuigende wijze aan te tonen; (ii) verzoeker evenmin duidelijkheid kan scheppen aangaande zijn beroepsprofiel nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet op de hoogte is van de werkomstandigheden die in Kunduz en Baghlan heersten toen hij daar actief zou zijn geweest, het evenmin aannemelijk is dat iemand die voor de Afghaanse overheid werkte niet vlotter overweg kan met de Afghaanse kalender en de door verzoeker geschetste gang van zaken betreffende het verloop van de gebeurtenissen evenmin kunnen overtuigen, noch de door hem voorgelegde documenten; (iii) verzoeker in het algemeen zo goed als niets kan vertellen over gebeurtenissen in de periode voor zijn vertrek, zijn kennis over de stad Kunduz opmerkelijke lacunes bevat en voorts een ingestudeerd karakter vertoont en dat hij in eerste instantie niet aangaf dat hij in de hoofdstad Kabul kwam, hetgeen erop wijst dat hij niet steeds in Kunduz heeft verbleven en een aanwijzing vormt dat hij jarenlang op een andere plaats heeft gewoond; (iv) hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten; (v) verzoeker geen zicht biedt op zijn netwerk en (vi) de vaststelling dat verzoeker geen asiel vroeg in één van de Europese landen die hij is gepasseerd verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

2.3.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij het recht van verdediging geschonden acht. Bovendien dient opgemerkt dat de verplichting om de rechten van verdediging na te leven in administratieve procedures, behoudens andersluidend voorschrift, enkel in tuchtzaken gelden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Het middel kan derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

2.3.2.3. Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, “*M. t. Ireland*”, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.2.5.1. Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker er niet in slaagt zijn identiteit op overtuigende wijze aan te tonen. Zoals verzoeker ook in zijn verzoekschrift aanhaalt, legde hij ter staving van zijn identiteit een duplicaat van zijn taskara neer. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’, COI Focus Afghanistan “*Corruptie en valse documenten*” van 21 november 2017) blijkt echter dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een breed verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling kunnen worden verkregen. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Dit geldt des te meer nu verzoeker slechts een duplicaat voorlegt - een document dat na zijn vertrek uit Afghanistan werd opgemaakt op zijn vraag (administratief dossier, stuk 12, p. 3) - en geen afdoende verklaring kan aanbrengen voor het ontbreken van een origineel.

Dienaangaande staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt: “*Indien het originele taskara, zoals u verklaarde, op uw werk in Kunduz was blijven liggen toen u bent gevlucht (CGVS 1, p.3), had uw vader het daar evengoed kunnen gaan ophalen toen hij voor u een bevestigingsbrief liet opstellen op uw werk in Kunduz (CGVS 2, p.14).*”

U vroeg uw vader echter om een duplicaat te laten maken (CGVS 1, p.3). Overigens verklaart u te zijn gevlucht uit uw woonplaats in Charmgari toen de taliban 's nachts de aanval inzetten (CGVS 1, p.11). Men zou dan eerder denken dat u uw taskara daar hebt laten liggen toen u moest vluchten, en dat uw vader het origineel van daar dus ook mee had kunnen sturen. (...)

Gezien uw vader niet de meest logische stappen zette om uw originele taskara te bekomen kan men zich anderzijds terecht afvragen of uw vader zich wel in Kunduz bevond/bevindt zoals u verklaart (CGVS1, p.7-10)."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de hypothese over de originele taskara niet gebaseerd is op bewijzen, dient te worden benadrukt dat uit voormelde vaststellingen en overwegingen is gebleken dat verzoekers uitleg over de reden waarom hij zijn originele taskara niet kon bekomen, niet als geloofwaardig wordt aangenomen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van enig origineel bewijs - zoals zijn taskara - te verklaren nu hij zich beperkt tot het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volhouden dat hij wel degelijk zijn best heeft gedaan om duidelijkheid te scheppen omtrent zijn identiteit, zijn herkomst en zijn leeftijd. Voorts laat verzoeker na om *in concreto* aan te duiden waar, wanneer en op welke wijze de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met zijn profiel, zijn afkomst en zijn "scholingsgraad (in de Afghaanse context)". Overigens merkt de Raad in verband met verzoekers scholingsgraad op dat hij zelf heeft aangegeven dat hij twaalf jaar naar school is geweest en nadien nog 1 jaar en 3 maanden opleidingen genoot (administratief dossier, stuk 12, p. 6).

Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantoon. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het relaas van verzoeker.

2.3.2.5.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoeker zijn voorgehouden beroepsprofiel niet aannemelijk maakt.

Verzoeker verklaart dat hij zes jaar lang als landmeter werkte voor het kadaster in Kunduz, dat tevens instaat voor de provincie Baghlan (administratief dossier, stuk 12, p. 5, 6-7). Verzoeker stelt zijn takenpakket voor als zou hij precieze metingen hebben moeten verrichten in geval er een landdispuut was (administratief dossier, stuk 12, p. 12 en verzoekschrift, p. 4-5). Verzoeker verklaart nog dat de dienst bestond uit twee technische leden, een manager en een assistent-manager (administratief dossier, stuk 12, p. 13). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers kennis over het landdispuut dat in Kandaharayan (provincie Baghlan) aan 7 mensen het leven kostte (administratief dossier, map 'Landeninformatie') ontoereikend is en dit ondanks het feit dat dergelijk dispuut ontegensprekelijk tot verzoekers vakgebied behoort (administratief dossier, stuk 12, p. 12 en stuk 6, p. 12). Ook geeft verzoeker aan dat hij nooit gehoord heeft over een lang aanslepend conflict tussen Pashtoun-stammen in Nangarhar (administratief dossier, stuk 6, p. 12-13) dat nochtans de tussenkomst van de president vereiste (administratief dossier, map 'Landeninformatie'). Voorts merkt de commissaris-generaal pertinent op dat verzoeker geen spontaan beeld kan schetsen van de situatie op het terrein in Baghlan, hoewel hij die beroepsmatig aandachtig gevolgd zou hebben, noch van de mobiliteitsproblemen in de regio (administratief dossier, stuk 6, p. 11). Ook over de problemen die men in Kunduz ondervindt door onderstromingen, zegt verzoeker niets (administratief dossier, zie map 'Landeninformatie'). Dat verzoeker, die verklaart voor zijn werk de provincie te moeten doorkruisen (administratief dossier, stuk 12, p. 5), geen melding maakt van deze problemen, wijst er - in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift voorhoudt - wel degelijk op dat hij niet op de hoogte is van de werkomstandigheden die in Kunduz en Baghlan heersten toen hij daar actief zou zijn geweest en doet bijgevolg in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden beroepsprofiel.

Ook de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van de door hem beweerde tewerkstelling niet herstellen. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband terecht: *"De documenten die u heeft neergelegd kunnen de geloofwaardigheid van de door u beweerde tewerkstelling niet herstellen. Om te beginnen vermogen documenten slechts om een aannemelijke verklaring kracht bij te zetten, wat hier niet het geval is, en bovendien werd er eerder al op gewezen dat documenten uit Afghanistan gemakkelijk te vervalsen zijn. In uw geval gaat het om een kopie van een attest dat u kreeg na de opleiding bij indiensttreding, een certificaat van een latere opleiding, en een bevestigingsbrief van uw werkgever. Dit laatste document is overigens een gesolliciteerd document, opgesteld op uw vraag na uw vertrek uit Afghanistan, waardoor de bewijswaarde zeer gering is, en van het attest van uw eerste opleiding legt u slechts een kopie voor. Fotokopieën zijn echter op eenvoudige wijze te manipuleren.*

Het Commissariaat-generaal wenst ook nog aan te stippen dat u verklaarde over een bankrekening en een officieel arbeidscontract te hebben gehad. Hoewel het u duidelijk gemaakt is dat u dit contract of betaalbewijzen van uw loon batig zou kunnen aanwenden om uw asielaanvraag te ondersteunen (CGVS 1, p.19-20), hebt u nagelaten om dergelijke stukken neer te leggen. Uw verklaring dat u het contract niet kan laten opsturen omdat u daar niet langer werkt (CGVS 1, p.19), kan nauwelijks ernstig genomen worden, daar u dergelijke documenten thuis zou hebben bewaard. Dat u 6 jaar lang als landmeter voor de provincies Kunduz en Baghlan zou hebben gewerkt, is dus geenszins aangetoond."

Verzoeker brengt thans wel zijn bankkaart (*infra* punt 2.3.2.5.3.), loonfiche en trainingscertificaat bij (stukken 1-3, rechtsplegingsdossier, stuk 7). Met de loonfiche en het trainingscertificaat slaagt verzoeker er evenwel niet in om zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent zijn werkzaamheden te herstellen, vermits aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, *quod non in casu*. Hoger kwam immers reeds vast te staan dat verzoekers kennis over de werkomstandigheden die in Kunduz en Baghlan heersten toen hij daar actief zou zijn geweest ontoereikend is zodat geen enkel geloof kan worden hechten aan zijn bewering als zou hij zes jaar lang als landmeter hebben gewerkt voor het kadaster in Kunduz, dat tevens verantwoordelijk was voor de provincie Baghlan. De loonfiche vermeldt betalingen aan M. Y. van 1 januari 2013 tot 22 april 2014 waarbij niet kan worden afgeleid wie de opdrachtgever (werkgever) van de stortingen is. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker nog steeds nalaat om het officieel arbeidscontract voor te leggen en geen valabel argument aanbrengt om het ontbreken van dit bewijs te verklaren. De thans voorgelegde bankkaart van Kabulbank, "*Kunduz Branch*" (stuk 1, rechtsplegingsdossier, stuk 7) bevat geen aanmaak- of geldigheidsdatum en kan aldus hooguit een indicatie vormen van verzoekers herkomst uit het district Kunduz, dewelke niet in twijfel wordt getrokken. De bankkaart kan evenwel geen bewijs vormen van verzoekers aanwezigheid in het district Kunduz tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. De enveloppe (stuk 4, rechtsplegingsdossier, stuk 7) toont enkel aan dat verzoeker post ontvangt uit Charmgari, Afghanistan, maar kan geen bewijs vormen van zijn recente herkomst. Hoe dan ook vermelden de verschillende neergelegde documenten de naam M. Y., terwijl verzoekers volledige naam A. M. Y. is.

2.3.2.5.3. Daarenboven biedt verzoeker geen zicht op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. Hoewel verzoeker beweert altijd in het dorp Charmgari, een wijk van de stad Kunduz, in het district Kunduz te hebben gewoond (administratief dossier, stuk 12, p. 5), blijkt hij geen concrete gebeurtenissen in de periode van zijn vertrek te kunnen aanduiden, noch kan hij ze herkennen als ze hem beschreven worden (administratief dossier, stuk 12, p. 18 en stuk 6, p. 10-12). Bovendien vertoont verzoekers kennis enkele hiaten die duiden op een ingestudeerd karakter. Zo dient opgemerkt dat verzoeker wel kan aangeven dat de huidige burgemeester tot de Pasthoun behoort, maar geeft hij toe zijn naam niet te kennen (administratief dossier, stuk 12, p. 18). Ook geeft verzoeker een gedetailleerde uitleg over de straat Jadi Azadi, waarvan hij spontaan aangeeft dat de straat recent van naam veranderd is (administratief dossier, stuk 12, p. 18). Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal geeft verzoeker echter aan dat hij deze straat verkeerd gesitueerd heeft en tekent hij opnieuw een plannetje (administratief dossier, stuk 6, p. 5), hetgeen een ingestudeerde indruk maakt. Overigens dient opgemerkt dat het feit dat verzoeker niet vermeldde dat hij al in Kabul is geweest - zoals hij later nochtans terloops laat ontvallen (administratief dossier, stuk 12, p. 17) - wanneer hem gevraagd wordt welke plaatsen in Afghanistan hij al bezocht heeft (p. 5), verder afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Dat verzoeker "*een zekere kennis van de stad Kunduz vertoont als hij scholen opnoemt, de weg naar Moal bazar schetst, de archeologische site van Cheldokhataran vermeldt en weet dat er aan Bala Hissar een checkpoint is*", kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker zijn recent verblijf in het district Kunduz in de provincie Kunduz niet aannemelijk maakt.

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen tracht te vergoelijken stellende dat de fouten of hiaten het gevolg zijn van stress en spanning, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. De Raad benadrukt dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven. Elk gehoorgesprek brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en spanning verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen.

Uit het administratief dossier blijkt immers nergens dat verzoeker in de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor hij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen.

Dat verzoeker een ingetogen karakter heeft, is geen ernstig verweer.

Van de verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij alle relevante feiten naar voor brengt om zijn verzoek om internationale bescherming te ondersteunen en dit op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op zijn ingetogen karakter om de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn verklaringen over zijn regio van herkomst te verschonen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Charmgari, in het district Kunduz van de gelijknamige provincie heeft verbleven. Hierdoor kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

2.3.2.5.4. Hoe dan ook treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker naar voor geschoven vervolgingsfeiten. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (1) verzoeker weinig spontaan en doorleefd vertelt over de talibanstrijders die zijn vader wilden ontvoeren uit zijn huis; (2) verzoeker zijn verklaringen over het feit of zijn familie daarna ooit nog iets van de taliban heeft gehoord aanpast nu hij initieel aangeeft dat dit niet het geval is om vervolgens te verklaren dat zijn broer problemen kende met de taliban na verzoekers vertrek en daarom ook het land heeft verlaten; (3) het hoe dan ook niet aannemelijk is dat verzoekers overige familieleden nog altijd in Charmgari zouden blijven wonen nadat twee zoons uit het gezin door de taliban werden vervolgd; (4) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker met zijn werkzaamheden als uitvoerend lid voor het kadaster de aandacht zou trekken van een eenheid van 7 à 8 talibanstrijders, vermits zij op dat ogenblik verwikkeld waren in een veldslag met het Afghaanse regeringsleger en bijkomend moet opgemerkt worden dat verzoeker zijn beroepsprofiel *überhaupt* niet aannemelijk maakt; (5) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet weet wat er na de val van Kunduz gebeurd is met zijn bazen of collega's omdat hij hen nooit meer zou hebben gehoord is niet geloofwaardig, aangezien zijn vader nog langs verzoekers werk is gegaan om een bevestigingsbrief te vragen; (6) de vaststelling dat verzoeker geen contact heeft opgenomen met de overheid om te zien of hij niet elders aan de slag kon, noch enige bescherming heeft proberen krijgen voor hemzelf en zijn familieleden - dit ondanks het feit dat de taliban zijn vader reeds probeerde te ontvoeren - verder de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen en (7) verzoekers verklaringen over de chronologie van de gebeurtenissen evenmin kunnen overtuigen.

In zoverre verzoeker erop wijst dat hij vrij consequente verklaringen heeft afgelegd doorheen de procedure en reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitvoerige verklaringen liet optekenen omtrent de kern van zijn relaas, dient erop gewezen dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, lacuneuze en ongeloofwaardige verklaringen.

Verzoeker betoogt verder dat de commissaris-generaal enkel een klein deel van zijn vluchtrelaas heeft beoordeeld op geloofwaardigheid en zeer veel elementen niet worden betwist, zodat het dan ook onredelijk is om zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen. De Raad merkt in dit verband op dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines*" van 19 april 2016 nog aanvoert dat hij omwille van zijn werkzaamheden een risicoprofiel bezit, dient er vooreerst op gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker zijn beroepsactiviteiten niet aannemelijk maakt omwille van zijn lacuneuze kennis van gebeurtenissen die tot zijn vakgebied behoren, alsook zijn gebrek aan kennis van de moeilijke werkomstandigheden die in Kunduz en Baghlan heersten toen hij daar actief zou zijn geweest. Daargelaten deze vaststelling, merkt de Raad ten overvloede op dat de door verzoeker bijgebrachte informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Dezelfde bemerking dringt zich op met betrekking tot de verwijzing naar het EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups*" van september 2016.

In zoverre verzoeker voorts meent dat uit dit rapport blijkt dat de weigering om met de taliban samen te werken in Kunduz verregaande gevolgen kan hebben waarbij de familie het slachtoffer kan worden,

merkt de Raad op dat het in dit licht des te onbegrijpelijker is dat verzoeker niets heeft ondernomen om zijn overige familieleden veilig te stellen zij zich thans nog in Charmgari bevinden.

Opnieuw laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen waar, wanneer en op welke wijze geen rekening zou zijn gehouden met zijn profiel bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas.

2.3.2.5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) hij geen zicht biedt op zijn netwerk en (ii) dat de vaststelling dat verzoeker tal van Europese landen is gepasseerd zonder de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, bijkomend de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging ondermijnt. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette asielrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.5.6. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld kan echter geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker aangemeten profiel, zijn verblijfplaats voor zijn aankomst in België en zijn verklaringen omtrent zijn werkelijk (familiaal) netwerk. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan heeft verbleven in het dorp Charmgari, in het district Kunduz in de provincie Kunduz, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER